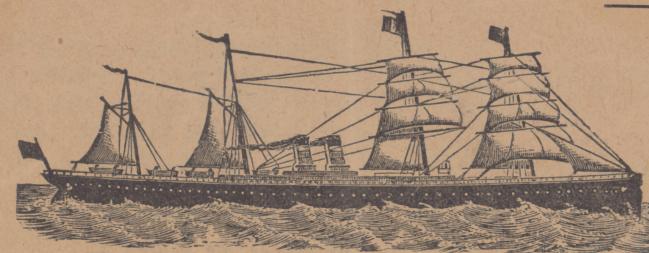

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50

0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50

Det Oplag.

Erindring

om

Emigrantskibet „Norge“'s

rødselsfulde Forlis og Undergang

da det stødte paa en Klippe ved

Kockall i Atlanterhavet

Tirsdag den 28de Juni 1904

medhavende ca. 800 Passagerer, hvoraf henimod 600 drufnede.

Pris 10 Øre.

Eftertryk forbydes.

Stjordalen 1904
Georg Nancke's Forlag.

Forhandlere antages og erholder hoi Rabat ved Henvendelse til Forlæggeren, Georg Nancke, Stjordalshansen.

V box 29:866

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30 40 50 60 70 80 90 300

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 300

Mel.: Sæterjentens Søndag:

"Paa Solen jeg ser, det lider alt frem o. s. v.

Fra Hjemmet de drog, — de Store, de Smaa —
Graagubber og sprækteste Kærer,
Smaabarna som end hos Moderen laa,
Af Kvinder og Mænd en stor Skare!
I Hjemmet det blev dem for smaaat, for trangt,
Dg Længslen den drog dem med Vælde
Langt bort fra sit Land, — saa langt — ak! saa langt —
Langt udover Norriges Fjelde!

Gen havde en Far, Gen havde en Mor,
Gen havde en Broder, en Søster,
Som før sa' Farvel til hjemlige Jord,
Dg nu fra de fremmede Kyster
Til Reisen saa gavmild Penge har sendt
Med Brevet i Posten: "Kom bare!
Med Livet I her Der godt finder tjent!
Med Reisen det har ingen Fare!"

Gen havde vel Hus og Hjem, ja og Gaard,
Dg funde vel hjemme sig hygge;
Men tykkes: "for lidt jeg ud af det faar,
Ieg ud vil og prøve min Lykke!"
Ja Alle de var af Fortrøstning fuld
Dg Haabet i Hjertet det lued;
"Hist venter mig Held, hist venter mig Guld!
Alt Lykken i Aanden han stued".

Saa følger han Hus, saa følger han Hjem,
Mens Haabet i Diet det blinser,
Nu reiser jeg bort, nu følger jeg dem
Til Landet, hvor Lykken mig vinker;
Farvel da min Far, Farvel da min Mor!
Farvel da mit Lands Klippeborge!
Farvel ogsaa Du, hvem Trofak jeg svor —
Farvel Du! mit elskede Norge!

* * *

I Havnen man ser en vældig Kolos,
Fuldrigget med Skorsten og Greier!
Ja, den kan vel nok en Storm byde Trods,
Naar stolt den paa Bølgerne neier.
Her stuves de ind, — de Store — de Smaa,
"Vel mødt! her er slet ingen Fare!"
Og Ankret ophives: "Lad gaa! Lad gaa
Med hele den brogede Skare!"

Og al Ting gaar bra, — om end af og til
Der "Noget" om Hjertet kan "klemme".
Det "er jo saa rart" — om ei man det vil,
Dog Tanken sig først "der hjemme".
Men Skibet det gaar sin vanlige Tapt —
Endnu kun en Tid — og vi havner
Did hvortil vi iler, længter — og snart
Amerikas Fjordbund vi favner.

Ja — Mennesket haaber og tror og — spaar!
Hvem udgrunder Forsynets Gaader?
Kun Han som tæller hvert Menneskes Haar,
Alene dets Skæbne kun raader!
De føler sig tryg, de Store —, de Smaa —;
I Dromme de Haabet ei slippe.
Mens endnu i Søvnens Arme de laa!
"Gaar Skibet sig ret paa en Klippe!

Hvem tør vel forsøge, driste sig til
— Hvad enten i Skrift eller Tale —
Huldt at beskrive det grusulde Spil,
End sige den Skræl at afmale.
Som greb her dem Alle — Enhver især —!
Hvem fatter og tolker den Tanke
hos Den, som i Angsten, Døden saa nær,
Sig klamrer endnu til en Planke?

De gribes af Angst og Rædsel "de Smaa" —
"De Store" af Vanviddets Kvaler!
— Det gjælder jo Livet — ei agtes paa
De Styrendes Bømer og Taler.
— "I Baaden, i Baaden — før Skibet gaar
For evigt tilbunds med os Alle!" —
Man striger og jamrer, river og flaar
Og la'r sig i Baadene falde!"

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50

0

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

Saa fyldes en Baad, — men af! i et Nu
For lastet, — for evigt den synfed',
Mens Dødsstriget lød og fyldte med Gru
Hver som end i Dødsangsten klyneked.
Man raaber og skriger, forgjæves fun
Kapteinens Befalinger løde —
Og atter en Baad gled til Havets Bund,
De Andre bernede at møde!

Og lidt efter lidt, mens Kampen stod paa,
For Havet sit Rov at fravriste;
Mens Skærne drev, og Bølgerne slog
Sin Gravfang i Takt til det Sidste —
Sank "Dampskibet Norge" med Takkel, Doug —
Tilbunds i Atlanterens Bover,
Dets Mæster, dets Agterdæk og dets Bong
Snart Bølgerne skyldede over!

Da Skibet gif ud, da var der ombord
Bel knapt otte Hundrede Sjæle!
Og reddet blev fun — ja Sorgen er stor —
To Hundrede knapt — var det Hele!
Gud give disse Reddede engang vil
Den Lykke som de søgte — finde!
Det grufulde Spil de var Bidner til,
Vist aldrigen gaar dem af Minde!

Gud trøste og styrke Enhver især
Som maatte den Skæbne friste;
Den som han elsked og havde kjær
Bud denne Ulykke at miste.
Og tag til Dig Herre, saa Alle dem —
— "Når den sidste Dag mon oprinde —
Som søger forgjæves nye Hjem:
O, lad dem hos Dig det da finde!"